

Ves osupel pogleda Blažek mater in reče: „Zdaj še le umejem, kaj so pomenile starčeve besede: „Idiva zdaj, da malo počineš, ker si zelo truden!“ In kako bi ne bil truden!“

Še le zdaj ga je mati vprašala, kje je bil tako dolgo; v svojem prevelikem veselju ga poprej ni utegnila vprašati, niti jej je kaj tacega na um prišlo.

V mraku so prišli tudi Blažkov oče domov. Blažek je jokal solze veselja. Tudi očetu je moral vse povedati, kako se mu je godilo pri povodnjem móži.

* * *

Zopet so bili veseli Blažkovi roditelji; samo Blažek ni imel čistega veselja. Šumeča Sava ga je vedno spominjala na povodnjega moža. Neki dan se podajo Blažkov oče v bližnje mesto ter ondu prodajo za drag denar demant, katerega je Blažek v dar dobil od povodnjega moža.

Svojo staro hišo so kmalu potem prodali in zapustili vas Poljane preselivši se dalje od Save v vas, v katerej so živeli vsi do sive starosti veseli in zadovoljni.“

To je pripovedka, ki sem jo slišal od svoje babice.

Jos. Freunzfeld.

—x—

Zlata ruda.

met, ki je nerad delal, pač pa želel obogatéti, najame si delavcev, da so mu zlato rudo kopali, kakor je sam trdil. Grébli so po zemlji posev in naopično. Izkopali so sivo kamenje, v katerem so se lesketali majheni, svitli kristali. Da je ta svítal pravo zlato, o tem je bil kmet za trdno prepričan in užé si je v mislih ustvarjal brezkrbno življenje v prihodnosti.

Poslje tedaj v mesto po rudarja, da ogleda rudokôp in ga poučí, kaj in kakó ima začeti v prihodnje. Plemeniti mož stopi z vozá in peš korači po klancu k rudniku. Ogleduje pašnike na levici, travnike in njive na desnici.

Kmet ga vesel sprejme ter mu pokaže kamen, ki ga je on imel za zlato rudo. Rudar pogleda na kristalčke, popraska njih jednega in ogleda rudnik, potem uprè oči v kmeta, rekoč: „Čemu brskate za zlatom v zemljo; saj vam polno zlatá in srebra leží vrhu zemlje. Inate mastne pašnike in rodovito polje. Redíte mnogo govéd ter skrbíte, da se vam odebelé! Njive gnojíte in obsevajte, da vam rodí bogato žito! Živino in žito lahko na sejmi v zlató ali srebró izpremenite. A če bodete v dno zemlje grebli, njeno površje pa v némar puščali, družega ne dobodete, nego malo bakrovnatega kršca. In kar leží raztreseno vrhu zemlje, čemu óno iskati v zemlji?“

Te modre besede so kmeta spametile. Še tist dan je popustil jamo ter prijel za plug. In z oralom je obogatel.

A kadar je s sosedom ali s kom drugim v poznejših letih prišel mimo zasutega rudnika, vselej je dejal, posmehnivši se: „Tù-le sem pa zlato rudo kopal, hà, hà, dokler mi óni gospod ni pred očmi posvétíl.“

Jos. Gradáčan.

—x—